

DÍRY U SULLIVAN MANOR (ROZŠÍŘENÁ UKÁZKA)

Napsal (a) :
Vojtěch Mokrý

1. INT. BANSHEE PUB - NOC**1.**

Vesnice za oknem je liduprázdná. Všichni utekli. BLACKWOOD (50), profesor v pomačkaném obleku, stojí sám u umyvadla a svírá jeho okraj, až mu zbělaly klouby.

Otočí kohoutkem. Voda se zastaví s vrznutím trubek ve zdi. Oplachuje si tvář ve světle petrolejky a sleduje, jak mu kape z třesoucích se prstů.

Zvedne hlavu k prasklému zrcadlu. Vlastní odraz sleduje jako něco vzdáleného, co mu nepatří.

O TÝDEN DŘÍVE:

2. INT. BLACKWOODOVA PRACOVNA, TRINITY COLLEGE - DEN**2.**

Police prohýbající se pod svazky o petrologii a filosofii. BLACKWOOD, brýle na špičce nosu, škrtá rudým perem přes studentskou esej.

Zaklepání. Do dveří nahlédne MARGARET (60), služebná s podnosem.

MARGARET

Pošta, pane profesore. A vzkaz od děkana - prý zas kvůli tomu vašemu úternímu semináři.

BLACKWOOD

(nepřítomně, stále nad esejí)

Ať počká do čtvrtka. Studenti beztak nikdy nečtou, co jim nadiktují dopředu.

Margaret položí na stůl obálku a otočí se k odchodu. Zarazí se.

MARGARET

Ten dopis má irskou známku, pane. A pečeť je zvláštní - jako by ji dělali ručně.

BLACKWOOD

Děkuji, Margaret. To bude vše.

Margaret odejde. Blackwood teprve teď zvedne hlavu od esejí a všimne si obálky. Na zpáteční adrese jméno - Arthur

Sullivan, Sullivan Manor, hrabství Down. Pousměje se.

BLACKWOOD

(pro sebe)

Sullivan. Ať mě čert vezme.

Rozlomí pečeť a rozevře dopis. Čte - zprvu s pobavením, které mu pomalu mizí z tváře.

BLACKWOOD (V.O.)

(čte)

„Vážený pane profesore
Blackwoode... v okolí mého
rodinného sídla se odehrávají
podivné události, které Vám
nedokážu rozumně popsat, aniž bych
Vám je ukázal...”

Papír se mu v ruce nepatrně chvěje.

BLACKWOOD (V.O.)

(čte, tišeji)

„Domnívám se, že jsou díry
propojené, pane profesore. A děsí
mě představa, že se mé pokusy
potvrdí dřív, než přijedete.”

Blackwood sklopí dopis. Dlouze hledí z okna na dublinské střechy pod deštěm.

BLACKWOOD

(zavolá směrem ke
dveřím)

Margaret! Zrušte mi prosím úterní
seminář. A přineste mi jízdní řád
na Down.

Vstane, sundá z věšáku kabát. Dopis si pečlivě složí a
schová do náprsní kapsy, blízko srdce.

3. INT. CHODBA, TRINITY COLLEGE - DEN

3.

BLACKWOOD kráčí chodbou s kabátem přes ruku a cestovní
brašnou. Ze dveří kabinetu vyjde DR. FENWICK (60), kolega z
katedry, brýle na čele, hromada výtisků pod paží.

FENWICK

Blackwoode. Margaret říkala, že rušíte seminář kvůli - jak to formulovala - „dopisu od bláznivého bývalého studenta.“

BLACKWOOD

Margaret má sklony k dramatizaci. Je to jen pár dní volna, Fenwicku.

FENWICK

Pár dní volna kvůli dírák v zemi a strašidelným historkám z hor? Vy, ze všech lidí na týhle fakultě?

BLACKWOOD

Právě proto, že jsem to já. Kdokoliv jiný by se spokojil s pověrou. Já se vrátím s měřením a vysvětlením.

FENWICK

Tahle univerzita nedává tituly za honění strašidel, Blackwoode. Dejte pozor, ať vám to nezůstane viset na jménu, které neslo dobrou pověst tři generací.

BLACKWOOD

Moje jméno přežilo hladomor, Fenwicku. Přežije i pár týdnů drbů na fakultě.

Vyjde do deště, aniž by se ohlédl. Fenwick za ním chvíli hledí, pak pokrčí rameny a vrátí se do kabinetu.

4. EXT. HORSKÁ STEZKA POD FORKHILLEM - SOUMRAK

4.

BLACKWOOD unaveně vede koně po kamenité stezce. Třetí den cesty. Hory před ním tmavnou proti večerní obloze.

BLACKWOOD

(k sobě, zadýchaně)

Tři dny v sedle kvůli dopisu o
dírách v zemi. Otče, kdybys mě teď
viděl.

Dole ve svahu se rýsuje hrstka nízkých domů a jedna hospoda
- BANSHEE PUB.

5. INT. BANSHEE PUB - VEČER

5.

Směsice pachů kouře, rašeliny a piva. BLACKWOOD se zastaví
ve dveřích - pár tváří u výčepu se otočí, změří ho pohledem
a vrátí se ke svým pivům beze slova.

Za pultem ho pokynem přivítá AISLING (40), hospodská s
ostražitýma očima a křížkem na krku.

AISLING

Kůň potřebuje vodu a stání,
ctihodný pane. Vy nejspíš něco
silnějšího.

BLACKWOOD

Cokoliv, co nesmrdí rašelinou míň,
než vypadá.

Nepatrně se pousměje - vtip nesedí, ale je to gesto smíru.
Aisling mu naliže a chvíli ho beze slova pozoruje.

AISLING

Vy jste ale z města, vidíte. A po
hlase spíš od severu.

BLACKWOOD

Dublin. Trinity College.

Aisling se zarazí s hadrem v ruce.

AISLING

(opatrně)

Vzdělaný pán. A protestant, čekám.

BLACKWOOD

Čekáte správně. Pokud mi kvůli
tomu hodláte naředit whiskey,
řekněte to rovnou.

Aisling se poprvé skutečně usměje.

AISLING

Kdybych ředila každému
protestantovi, co tudy projede,
byla by tahle putyka suchá jak
kázání. Klidně pijte, pane. Bůh si
to tu s náma stejně vyřídí sám,
bez mojí pomoci.

Blackwood se zasměje - první upřímný smích od Dublinu.
Napije se. Pak zmíní cíl své cesty.

BLACKWOOD

Hledám sídlo Sullivan Manor. Znáte
tu rodinu?

Úsměv jí ztuhne na tváři. Podvědomě sáhne po křížku na
krku.

AISLING

(tiše, nakloněná blíž)

Znám. A radila bych vám, ctihodný
pane, abyste to jméno tady
nevykřikoval. Se Sullivany si není
radno zahrávat.

BLACKWOOD

Proč ne? Vždyť je to jen stará
rodina se starým sídlem.

AISLING

Je to rodina podivínů, co si v
těch horách hraje na věci, do
kterých by neměl štourat rozumný
člověk. Starý pan Sullivan taky
chodíval po horách s podivnými
nákresy a knihama - a jak to s ním
dopadlo, to víme všichni.

BLACKWOOD

A jak to s ním dopadlo?

Aisling neodpoví hned. Otře sklenici, kterou už dávno neměla v ruce co otírat.

AISLING

Zemřel. Sám, v horách, dřív než se syn stihl vrátit ze studií. Ať vám to nikdo neřekne jinak, pane profesore - tenhle kraj si bere svoje.

Blackwood ztuhne - nezmínil, že je profesor. Aisling si toho všimne a s náznakem provinilého úsměvu vysvětlí.

AISLING

Máte ruce od inkoustu, ne od práce. A navíc - učil jste mého bratrance, Cormaca Byrnea. Teď dělá v bance v Dublinu a furt se chlubí, jak ho profesor Blackwood naučil počítat úroky rychlejš než farář modlitby.

Blackwood se rozesměje, tentokrát bez zábran.

BLACKWOOD

Cormac Byrne. Ano - bystrý chlapec, líný jako hřích, ale bystrý.

Aisling se opře o pult, hlas jí ztiší, napětí povolí.

AISLING

Před pár dny se přes vesnici přehnal otřes. Probudil stáda i mrtvé v hrobech, tak to aspoň říká stará Bridget. Nikdo tady nezažil nic podobnýho.

BLACKWOOD

Zemětřesení. V Irsku se ještě žádné nezaznamenalo.

AISLING

Tak tomu říkejte, jak chcete, pane profesore. My tomu říkáme probuzení hor. A od té doby prej v Beanna Boirche chodí něco, co nemá chodit.

Blackwood se zarazí. Zvědavost, navzdory vší racionalitě, v něm vzplane silněji, než by si přiznal.

BLACKWOOD

Viděla jste to sama?

AISLING

Ne, a nechci. Ale slyšela jsem to. A to stačí.

Dopije. Odloží sklenici. Aisling ho pozoruje s výrazem, který napůl varuje, napůl lituje.

AISLING

Zítřka ráno pojedete dál, vidíte.

BLACKWOOD

Musím.

AISLING

Pak vám dám pokoj hned vedle kuchyně, ať mě neslyšíte modlit se za vaši duši.

6. EXT. PŘED BANSHEE PUB - RÁNO

6.

Ráno. BLACKWOOD utahuje podpínku sedla před hospodou. AISLING vyjde ven s malým plátěným váčkem v ruce.

AISLING

Tumáte. Sůl a suchý vřes. Není to věda, pane profesore, ale sype se to na práh, když se venku něco netváří dobře.

BLACKWOOD

Děkuji, paní Aisling. Nejsem přesvědčen, že mi to pomůže proti čemukoliv, ale odmítat laskavost by bylo nezdvořilé.

Zastrčí váček do brašny. Aisling se maličko usměje, ale oči má ustarané.

AISLING

Vraťte se, pane profesore. A kdybyste náhodou zaslechl, jak vás něco volá jménem - nevracejte se pro to.

BLACKWOOD

Slibuji, že to zůstane mezi mnou a mým zdravým rozumem.

Nasedne na koně. Ohlédne se k ní naposledy, s úsměvem, kterým chce ukázat víc jistoty, než ve skutečnosti cítí. Nemá tušení, že je to naposledy, co ji vidí.

7. EXT. HORSKÝ HŘEBEN NAD SULLIVAN MANOR - RÁNO

7.

Mlha se táhne údolím jako nehybný závoj. BLACKWOOD vyjíždí výš, kůň pod ním neklidně tahá za uzdu.

Nad mlžnou hranicí se otevře výhled. Půlka hory je odtržená - propast se rozevírá jako obří chřtán, temná a bezedná, hltající krajinu. Na jejím okraji, míli daleko, stojí Sullivan Manor.

Kůň se prudce vzepne. Blackwood dopadá naplocho na záda, dech mu vyrazí z těla.

BLACKWOOD

(bez dechu, k sobě)

To... není možné.

Prázdnota. Pach stoupající od okraje propasti mu proniká do chřípí. V mysli slyší hlas, který mu přikazuje pokleknout.

Trhaně se nadechne a posadí. Kůň je pryč i se zavazadly. Vstává - a cestou k sídlu vědomě obchází okraj propasti širokým obloukem.

8. EXT. PŘED SULLIVAN MANOR - DEN

8.

Popraskané zdi, vypadlá okna. Ze dveří kulhavým krokem vyjde ARTHUR SULLIVAN (35), tvář zestárlá o deset let víc, než by měla.

ARTHUR

Pane profesore. Právě včas.

Zastaví se, všimne si bláta a odřenin na Blackwoodově kabátu.

ARTHUR

Slyšel jsem koně, jak proběhl
kolem sám - jste v pořádku?
Vypadáte, jako byste se popral se
samotnou horou.

BLACKWOOD

Hora vyhrála. Kůň je pryč i s mými
zavazadly a troškou důstojnosti,
kterou jsem si sem ještě před
hodinou myslel, že mám.

Arthur se krátce, unaveně zasměje - první úsměv, který mu nedrží dlouho.

ARTHUR

Zbytek vysvětlím uvnitř, pane.
Pokud mi vy sám napřed vysvětlíte,
proč jste vážil tři dny cesty
kvůli dopisu od studenta, kterého
jste přes deset let neviděl.

BLACKWOOD

Protože ten student nikdy nepsal
nesmysly, ani jako chlapec. A ten
dopis, Arthure, byl od začátku do
konce jeden jediný nesmysl.

Stisknou si ruce. V Arthurových očích pořád ten stejný pronikavě bystrý pohled, jaký si Blackwood pamatuje z kolejí - jen teď orámovaný stínem, který tam dřív nebyl.

9. INT. KNIHOVNA, SULLIVAN MANOR - DEN

9.

Poškozený dům kolem nich - prasklé zdi, roztráštěný lustr na koberci, obrazy pokřivené v rámech. Knihovna sama zůstala nedotčená: stovky svazků od podlahy ke stropu, uprostřed provizorní pracovní stůl přecpaný papíry.

Arthur beze slova naliže dvě sklenice skotské. Podá jednu Blackwoodovi. Připijí si mlčky.

BLACKWOOD

Tak. Povídejte, Arthure. Od začátku, a pěkně pomalu - mám za sebou tři dny v sedle a jeden pád z koně, snesu i pomalé tempo.

ARTHUR

Od začátku by znamenalo začít u mého otce. A na to teď není čas, pane profesore - i když se k němu možná ještě dostaneme.

Rozloží na stůl starou mapu okolí, zažloutlou, popsanou drobným rukopisem. Prstem obkrouží polovinu - tam, kde teď zeje propast.

ARTHUR

Tuhle mapu kreslil ještě on. Před pár dny byste touhle cestou ještě projel jako po žádné jiné - dnes je všechno pryč.

BLACKWOOD

Viděl jsem tu propast z hřebene. Není to výsledek žádného zemětřesení, které bych znal z odborné literatury.

ARTHUR

Já vím. Proto jsem psal vám, a ne geologické společnosti - ti by mě poslali rovnou do blázince.

Blackwood si všimne desítek malých křížků nakreslených po celé mapě, soustředěných hlavně kolem okraje propasti, ale i dál.

BLACKWOOD

A tohle jsou co? Vaše vlastní měření?

ARTHUR

Díry. Menší, ale stejné. Některé jsem stihl podrobit vlastním pokusům, pane - neměl jsem tady nikoho, kdo by mi věřil, natož pomohl, tak jsem byl nucen improvizovat.

Blackwoodův pohled sklouzne k hromádce vázaných knih vedle map - hřbety popsané latinsky i staroirsky. Zvedne jednu, nechápavě obrátí pár stránek.

BLACKWOOD

(čte název)

„Magia lapides.“ Arthure, tohle jsou okultní texty. Vy jste vážně studoval petrologii vedle - čeho, magie kamenů?

ARTHUR

Patřily otci. Nesahal jsem na ně roky - dokud jsem nezjistil, že mi obyčejná fyzika a geologie nedávají jedinou použitelnou odpověď.

Ztiší hlas, na okamžik odloží mapu stranou.

ARTHUR

Pochopíte, proč se uchyluji ke každé možnosti, pane profesore, až uvidíte, co tam venku ještě je. Slovy vás o tom nepřesvědčím. Musíte to vidět na vlastní oči, jako jsem musel já.

BLACKWOOD

A pokud neuvidím nic než díru v zemi?

ARTHUR

(potichu, téměř s lítostí)

Pak vám budu závidět, pane. Ale uvidíte.

Náhle se pod nimi zachvěje podlaha. Láhve na polici o sebe

tiše zacinkají. Arthur ztuhne a čeká, s očima upřenýma vzhůru, jako by naslouchal něčemu, co Blackwood neslyší.

BLACKWOOD

(popadne za hranu
stolu)

Bože na nebi, to bylo -

ARTHUR

(klidně, jako by to
čekal)

Slabé. Tohle přejde. Bojte se, až
přestanou.

BLACKWOOD

Přestanou?

ARTHUR

Otřesy. Když přestanou nadobro,
znamená to, že už není co bortit.
Že je hotovo.

Ticho se vrátí. Z trámů nad nimi se snáší prach jako první
sníh.

Vezmou si z hromady na stole to nejnnutnější - Arthur svazek
popsaných listů, Blackwood lucernu. Beze slova vyrazí ke
dveřím.

10. EXT. DÍRA V KOPCI - ODPOLEDNE

10.

ARTHUR kráčí vřesem s klecí zakrytou černým závěsem, kulhá,
ale tempo nezpomaluje. BLACKWOOD ho stěží stíhá.

BLACKWOOD

Co přesně máte v té kleci,
Arthure?

ARTHUR

Lindušky horské. Chytil jsem jich
šest, obarvil modrou barvou,
kterou jste mi pomohl namíchat.

BLACKWOOD

A k čemu vám poslouží obarvení
ptáků do modra?

ARTHUR

Uvidíte za chvíli, pane. Slovy by
to znělo jako blouznění šílence -
a možná jím jsem, ale metoda
funguje.

Zastaví se u kamenné pyramidky - orientační bod nad úzkou,
dokonale kolmou dírou v zemi, asi metr a půl širokou.

ARTHUR

(tiše)

Tady. Cítíte to, že ano?

Blackwood se nakloní blíž k okraji. Chlad, který z díry
stoupá, nemá se studeným vzduchem hor nic společného.

BLACKWOOD

Cítím... průvan. Studený vzduch
stoupající zdola, nic víc.

ARTHUR

Nehleďte do temnoty, pane
profesore. Ne dlouho. Lidé, kteří
na to nejsou zvyklí, neví, jak jí
odolat.

BLACKWOOD

Odolat čemu přesně?

ARTHUR

Tomu, co vás zve blíž.

Arthur stáhne černý závěs z klece a jednu po druhé pouští
do díry modře obarvené lindušky, dokud klec nevyprázdní.
Pak zakryje otvor plachtou, pečlivě zatíženou kamením ze
všech stran - jako past.

BLACKWOOD

Vypustil jste je rovnou do té
díry. Proboha, Arthure, proč?

ARTHUR

Protože to, co je tam dole,
potřebuje cestu ven - a modrá
barva se dá sledovat i ve tmě, i
na dálku. Pojd'te. Táhle
pochopíte, proč se uchyluji ke
každé možnosti.

11. EXT. DALŠÍ DÍRA V HORÁCH - ODPOLEDNE**11.**

Země se pod nimi zachvěje. ARTHUR strhne BLACKWOODA k zemi
za balvan.

ARTHUR

K zemi! Nehýbejte se!

Chvění ustane. Ticho, hluboké a nepřirozené. Pak - k obloze
vylétne jedna modrá linduška z díry, kterou právě opustili,
a míří přímo ke skalnímu hnízdu v dálce.

ARTHUR

(hlas se mu láme)

Vidíte ji?! Povedlo se - jedna to
zvládla! Ta díra a tahle druhá
jsou spojené pod zemí, pane
profesore, to jsem potřeboval
dokázat!

BLACKWOOD

To by znamenalo tunel dlouhý přes
míli skrz čistou žulu. To je
fyzicky...

ARTHUR

Nemožné. Já vím. Podívejte se
dovnitř, pane. Opatrně.

Blackwood se nakloní nad kolmý okraj druhé díry. Na stěně,
čerstvě vyryté do kamene - stopy po drápech. Zastaví se,
spočítá je. Šest na každé.

BLACKWOOD

(šeptem, sám sobě)

Šest. Ne pět - šest prstů.

Zvedne k Arthurovi popelavý obličej.

BLACKWOOD

To není možné. Arthure, tohle jsou drápy - žádné zvíře, které znám, žádné, o kterém se kdy psalo v žádné knize zoologie, nemá šest prstů. Vy víte, co tam dole je?

ARTHUR

Možná. Ano.

Odmlčí se, jako by hledal odvahu.

ARTHUR

Já tomu říkám Neblahé tušení - vlastní jméno, protože ho potřebuju, abych se s tím dokázal vůbec vyrovnat. Ale lidé jim kdysi dali jiné jméno. Tuatha Dé Danann. Služebníci bohyně Danann.

BLACKWOOD

To jsou pohádky, Arthure. Staré irské báje, které se vyprávějí dětem u ohně.

ARTHUR

Copak ta díra vypadá jako pohádka, pane?

Odhrne lem pláště - u pasu má připevněný starý hrot kopí, zvláště opracovaný, prastarý, s rytinami, které Blackwood nepoznává.

BLACKWOOD

A tohle?

ARTHUR

Lughovo kopí. Bájně, řeknete. A přesto skutečné - stejně skutečné jako ta věc v zemi, pane profesore. Zítra je prvního máje. Svátek Beltine.

BLACKWOOD

Co se stane na Beltine, Arthure?

ARTHUR

(potichu, s očima
upřenýma do díry)

Ti tvorové dokončí, co začali.
Propast bude dokončena a ona vyjde
ven.

BLACKWOOD

Ona?

ARTHUR

Slyšíte její volání taky, vidíte.
Přiznejte si to. Ten hlas, co vás
přemlouvá zapomenout na všechno,
co víte, a jít k ní blíž.

Blackwood mlčí. To je odpověď sama o sobě.

ARTHUR

Nejste sám, pane profesore. Slyším
ji taky. Každou noc od toho
otřesu.

12. EXT. STEZKA ZPĚT K SÍDLU - PODVEČER

12.

Padá soumrak. ARTHUR a BLACKWOOD spěchají zpátky k sídlu
podél okraje propasti.

Arthur znenadání strhne Blackwooda za hromadu balvanů.
Dole, na dně mělčího výběžku propasti, se pohybuje cosi
temného a hbitého - napřímené na zadních, s příliš mnoha
klouby na to, aby to bylo cokoliv, co znají ze zoologie.

BLACKWOOD

(šeptem)

To je... jedno z nich?

ARTHUR

(šeptem)

Menší dělník. Ti velcí se ukazují
až v noci - tenhle jen hlídkuje.

BLACKWOOD

Hlídkuje před čím?

ARTHUR

Před náma, pane profesore.
Nehýbejte se.

Tvor zvedne hlavu tvarem nepodobnou ničemu, co Blackwood dokáže srovnat se známou zoologií, na chvíli začichá do vzduchu - a pak se ztratí zpátky do trhliny ve skále.

BLACKWOOD

(vydechne)

Bylo to... inteligentní?

ARTHUR

Dost na to, aby vědělo, kdy se
schovat. To mi dělá větší starost
než cokoliv jiného.

Zbytek cesty urazí mlčky a rychleji, než by si byli ochotni
přiznat.

13. INT. KNIHOVNA - VEČER

13.

ARTHUR rozloží na stůl kožené pouzdro se šesti kresbami.
Skládá je jednu k druhé jako mozaiku - kuželovité skály,
pět jezer v řadě.

Blackwood pochopí, co skládačka skrývá dřív, než mu to
Arthur řekne. Skály jsou zuby. Jezera oči. Uprostřed se
rozpíná černý chřtán.

BLACKWOOD

Bože na nebi.

ARTHUR

Otec toho věděl víc, než mi kdy
řekl. Tyhle kresby jsem našel v
jeho pozůstalosti - roky po tom,
co zemřel.

BLACKWOOD

Jak zemřel, Arthure? Ve vaší vesnici se povídá, že sám, v horách.

Arthur na okamžik znehybní nad mapou.

ARTHUR

Sám. Studoval tohle o samotě celý život a nikdy mě do toho nezasvětil - myslel si asi, že mě tím ochrání. Nezasvětil mě, a přesto jsem se vrátil do stejných hor se stejnou otázkou, na kterou nikdy nedostal odpověď.

BLACKWOOD

A vy věříte, že dostanete odpověď vy?

ARTHUR

Věřím, že na severu propasti je místo, odkud bych se mohl na laně spustit dolů. A že tam dole je odpověď na to, co je opravdu drží venku, dokud pořádně nevyjdou.

BLACKWOOD

Arthure. Zbláznil jste se?

ARTHUR

Musím. Je to úděl Sullivanů, ať se mi to líbí nebo ne - stejně jako byl otcův, a možná i jeho otce před ním.

BLACKWOOD

Úděl nemusí znamenat oběť. Existují i jiné cesty, jiní lidé, celá geologická společnost, kterou byste mohl-

ARTHUR

(skočí mu do řeči)

Do zítřejšího rána, pane? Než
vyjde slunce na Beltine? Nemáme
čas na dopisy do Dublinu.

Ticho. Blackwood ví, že má pravdu, a nenávidí ho za to.

ARTHUR

Potřebuji, abyste zaznamenal, co
uvidíte, kdybych se sám nevrátil.
Vezměte si moje poznámky, otcovy
poznámky, všechno. Vy dokážete
přesvědčit univerzitu, ať to zní
sebešíleněji - vám uvěří. Mně by
se vysmáli.

Podá mu tlustý svazek popsaných listů. Blackwood se váhavě
dotkne hrotu kopí, které Arthur položil na stůl mezi nimi -
pocítí jeho váhu, a v ní i cosi, co neumí pojmenovat.

BLACKWOOD

(tiše)

Co když se mýlíte, Arthure? Co
když tam dole není nic než tma a
vy se prostě nevrátíte, k ničemu?

ARTHUR

Pak jsem se aspoň nebál sám, pane
profesore. A to je víc, než měl
kdy můj otec.

14. EXT. MÍSTO SESTUPU DO PROPASTI - PODVEČER

14.

Konopné lano, cepín, přezky na boty - staré lezecké
vybavení rozložené na kameni. ARTHUR si zvedá Lughovo kopí
k rameni, zkouší úvazy lana.

ARTHUR

Pane profesore. Vážím si toho, že
jste tady - víc, než dokážu říct.

Zarazí se, jako by hledal slova, která nikdy nepotřeboval.

ARTHUR

Neměl jsem v životě moc přátel.
 Otec mi říkal, že přátelství je
 pro muže rozptýlení, ne nutnost.
 Ale vás, pane, a vaší práce jsem
 si vždycky vážil víc, než jsem si
 kdy troufl přiznat na kolejích.

BLACKWOOD

Byl jste vynikající student,
 Arthure. Jste statečný muž a jistě
 jste byl i skvělý syn - lepší, než
 si možná sám myslíte. Bylo by mi
 ctí považovat vás za přítele.

Arthur krátce, vděčně přikývne. Odvrátí zrak, než mu slzy
 stihnou vstoupit do očí.

ARTHUR

(dojatě)

Nečekejte u propasti, ať se stane
 cokoliv. Vraťte se do domu a
 zůstaňte v bezpečí. Po sedmé se
 začne stmívat - do té doby musíte
 být od hory co nejdál.

BLACKWOOD

A když se nevrátíte do rána?

ARTHUR

Pak napište pravdu, pane
 profesore. Celou, i tu část, které
 nikdo neuvěří. Slibte mi to.

BLACKWOOD

Slibuji.

Arthur mu naposledy pevně stiskne ruku a beze slova
 sestoupí do temnoty na vrzajícím laně. Je to naposledy, co
 ho Blackwood vidí zblízka.

15. EXT. ÚBOČÍ HORY - NOC**15.**

BLACKWOOD prchá tmou jako zraněné zvíře. Země se pod ním
 chvěje, kameny se sypou ze svahu. Za sebou slyší praskat
 trámy - Sullivan Manor se hroutí do propasti.

Dokoulí se za balvan, ztlučený a bez dechu, právě včas. Ze rtů propasti se zvedá obrovský černočerný obrys.

Trup stvoření se zvedá vzhůru z útrob země a pohlcuje světlo hvězd jedno po druhém. Za ní se přes okraj propasti hrne temný, chlupatý zástup - její lid.

DANANN

Jsem.

Hlas se nese horami jako duté zvonění, jako by mluvila samotná země.

DANANN

Vše, čím jste, proměním. Nezbyde nic. Pouze já - Danann.

16. EXT. VRCHOL HORY - NOC

16.

BLACKWOOD, přikrčený za kamenem, zvedne hrůzou zrak k obloze. Nad pohořím se rýsuje tvář bohyně DANANN.

BLACKWOOD

(šeptem, zoufale)

Arthure...

V pohasínajícím světle hvězd zahlédne záblesk - Lughovo kopí, rozzářené bílým, pulsujícím světlem. Míří vzhůru k jejímu obličejí.

Nositel kopí musel vědět, že kráčí vstříc jisté smrti. Zářivé světlo zmizí v obrovských ústech bohyně spolu s ním.

Trup Danann se s táhlým, zemi otřásajícím řevem hroutí zpátky do propasti. Zástup jejího lidu mizí za ní jako stín pohlcený tmou.

Ticho. Hvězdy se vrací na oblohu. Blackwood slyší tlukot vlastního srdce, jak mu opět začíná bít.

17. INT. BANSHEE PUB - NOC

17.

BLACKWOOD sedí u stolu se svazkem Arthurových poznámek a vlastním zápisníkem. Kreslí stopy drápů, zapisuje, co si pamatuje - útržky, které se snaží udržet, než mu z mysli vyblednou.

Zvedne hlavu. Výčep je prázdný. Za pultem nikdo nestojí - Aisling je pryč, stejně jako zbytek vesnice.

BLACKWOOD

(potichu, sám sobě)

I vy jste utekla, paní Aisling.
Bůh vám žehnej za to, že jste to
udělala včas.

Sáhne do kapsy kabátu a vytáhne malý plátěný váček se solí
- ten, co mu ráno dala Aisling. Nepoužitý, ale celou dobu u
sebe.

BLACKWOOD

(potichu)

Nepomohla mi proti tomu, co jsem
viděl, paní Aisling. Ale pomohlo
mi vědět, že si o mě někdo dělal
starost.

Položí váček vedle zápisníku na stůl.

Na okraji stránky dopíše poslední větu.

Zvedne hlavu k prasklému zrcadlu nad umyvadlem - stejný
obraz jako na úplném začátku. Tentokrát svůj odraz
nesleduje jako cizí.

BLACKWOOD

Nezištnost jednoho dobrého muže
dokázala zvrátit zkázu.

Zavře zápisník. Chvilí jen sedí s rukou položenou na
deskách, jako by na nich ještě cítil teplo Arthurova
stisku.

BLACKWOOD

To je teď můj úděl, Arthure.
Vrátit se a začít s výzkumem - s
otevřenou myslí, tentokrát.